

2011/12
PROSINEC

Poutník

časopis Obce unitářů v Brně

POUTNÍK

Obsah čísla 12/2011 (verze pro webový archiv)

Mgr. Jarmila Plotěná:		
	<u>Vánoce – svátky přítomnosti a zastavení</u>	<u>3</u>
	<u>Blahopřání</u>	<u>6</u>
<u>Otevřený dopis:</u>	<u>Informační vzkazy - prosinec</u>	<u>7</u>
<u>Mgr. Jarmila Plotěná: Prosba</u>		<u>12</u>
<u>Josef Adamec:</u>	<u>Svítání v temnotě</u>	<u>14</u>
<u>Mgr. Jarmila Plotěná: Poutník a měsíc</u>		<u>16</u>
<u>Mgr. Jarmila Plotěná: Podzim</u>		<u>17</u>
<u>Dan Novotný:</u>	<u>Pohoda duše</u>	<u>18</u>
<u>Věra Sedláčková:</u>	<u>Chrám ticha</u>	<u>19</u>
<u>Věra Sedláčková:</u>	<u>Andělská</u>	<u>20</u>
<u>Ivo Koukol:</u>	<u>Faust a Mefisto</u>	<u>21</u>
<u>Mgr. Jarmila Plotěná: Pegásek</u>		
<u>Program na měsíc prosinec 2011</u>		

VÁNOCE – SVÁTKY PŘÍTOMNOSTI A ZASTAVENÍ

Někdy říkávám, že Vánoce si musí člověk zasloužit. To lze ovšem chápat různě. Třeba tak, že se má co nejvíce nadřít s úklidem, nákupy, sháněním dárků a pečením a vařením, pak mít sice všeho až až, mnoho věcí, jídla a pití a jedinou touhu, aby už bylo po Vánocích. V tomto případě jde o paradoxní, avšak zcela pochopitelné přání, mít už konečně „svátek od svátků“. Aha – a už jsme na stopě toho, co to vlastně svátek je. Jako malá jsem kolem sebe slýchávala „dej (nebo dejte) mi svátek“ ve smyslu přání, aby jeden nebo jedni druhému nebo druhým dali pokoj čili klid.

Zkoumejme, zda se něco takového jako svátek ve smyslu pokoj, mír, klid, může darovat. Jistěže jedni druhým můžeme darovat nejrůznější haraburdí – tedy věci drahé i levné, užitečné i zcela neužitečné, které však, ať už jsou nyní jakékoliv, jednou skončí v některé popelnici nebo na skládce. To už je osud hmotných předmětů, i když některé mají dlouhý, užitečný život a uchovávají se v rodinách z generace na generaci, zvláště jestli jde s nimi jakési „posvěcení“, spočívající ve skutečnosti, že byly darovány z lásky a ještě po jejich zániku je na ně vzpomínáno.

Tedy věci si můžeme darovat, ale svátek, pokoj – to asi nebude tak jednoduché. Ve skutečnosti ano, je to jako s jinými dary – darující musí nejprve mít, darovaný dobrovolně má být schopen a ochoten přijmout. Je to (tedy To) mír živé Přítomnosti, kdy se pro nás čas zastaví a my si nijak nemusíme přát, aby se tak stalo, protože svým přáním To stejně nemůžeme přivolat ani zachytit ani vlastnit. Je To nesmírně jemný a zároveň silný a veliký stav celé naší bytosti a není To něco, co přichází, odchází nebo může zaniknout a jest To tady stále a vždy a nikdy nebylo jinak, jen my lidé Tomu nějak unikáme svou myslí, přáním, úsilím.... Inu máme stále na starosti „důležitější“ věci a pak se divíme, že se nám ty důležité věci třeba nedaří.

Nemusíme být pouhými materialisty honícími se za sháněním dárků. Můžeme být „lidé věřící, nábožensky založení“, sami se za ně můžeme považovat a jiní o nás tak smýšlet, můžeme být dokonce křesťané a snadno se nám stane, že pro samé svíčky, stromečky a Ježíšky nikdy nezatušíme Krista – tedy Ducha veškerenstva, Toho, skrze něhož se žije, Podstatu bytí, čirou Přítomnost. Nemusíme být křesťany a při tom můžeme dobře chápat, o co vlastně o vánočních velikých nocí jde, jaké Světlo nám září a proč je tma nepohltí. Můžeme sami na sobě poznat, co je vlastně svátek a svatost a že nemusí jít jen o dny volna a dovolené – času vyhrazeného pro Vánoce.

„Sváteční“ stav může nám přetrvávat a určovat naše jednání a rozhodování. V tzv. všedním životě může nás naplnit radostí a mírem v ruchu našeho běžného dne. V praxi to znamená podivuhodné změny v nás a kolem nás: už nejsme sami, necítíme se oddělení od někoho nebo od něčeho, nemáme vlastně nepřátele ani nejsou kolem nás lidé či jiní tvorové, kterých se štítíme, kterými pohrdáme, kterých se straníme, které ze svého života vyhazujeme nebo kterým se zásadně vyhýbáme. Aha – problém, otázka: Co s těmi zlomyslnými, zisťnými, vychytralými, potměšilými, násilnickými, nátlakovými, co nám tak často ztrpčují život? A co s těmi nepořádnými, nehezkými a neumytými, kterých vidíme stále více na ulicích a jsou také součástí našeho běžného života? A co s těmi až příliš sebevědomými, nesmyslně bohatými a velmi vlivnými, kteří tak či onak náš život také ovlivňují svými penězi a rozhodováním? Přemýšlení a nekončící úvahy na téma „my a ti druzí“ většinou k ničemu nevede a končí konstatováním, že vždycky tomu tak bylo, že byl vždy někdo, s nímž si okamžitě rozumíme a jehož chápeme a rádi prostě máme a jiný, s nímž nějak ne a ne být zajedno.

Moje maminka říkává: „Je to člověk, má duši a ať je jakýkoliv, také jednou zemře, i když třeba zadlouho“.... a o to se vždy zastavila její zloba a nějak jí to vydrželo do 88 let a snad ještě dlouho vydrží.

Nedávno jsem si na tato její slova (a nejen slova) vzpomněla při četbě dokumentu nazvaném Křesťanství v židovské teologii

uveřejněném v Revui SKŽ č. 65 2011/5772 str. 9-10. Autoři dokumentu zde citují babylonský Talmud Sanhedrin 107b a Sota 47a, z něhož tato anekdota byla dochovaná v pozdějších edicích. Říká se tam: „ať vždycky levá ruka odstrčí, ale pravá ruka ať přiblíží...“ Dále následují příklady nesprávného odstrčení oběma rukama. Rozumíme? Neodstrčíme tak od sebe celého člověka, ale jen jeho negativní část chování a jednání. Jde o veliké a jemné umění rozlišování, o němž říkal např. Swámí Vivekananda, že je to duchovní dar. O takové dary stojí za to usilovat, neboť je stále všichni potřebujeme nejen o svátcích, ale hlavně v denním životě. Jestliže tyto dary máme, je dobré je nezapomínat a stále mít sebou. A protože se bude naše brněnská obec loučit se svým dosavadním sídlem na Staňkově ulici a bude se stěhovat a to zřejmě hned v prvních měsících nového roku 2012, přeji nám všem, abychom si nezapomněli sebou vzít kromě hmotného vybavení hlavně všechny dobré duchovní dary a hojně jich v lásce užívali na novém působišti.

S PŘÁNÍM MOUDROSTI A MÍRU NEJEN O VÁNOCÍCH

Jarmila Plotěná

BLAHOPŘÁNÍ

všem členům i přátelům Brněnské obce unitářů, kteří se
narodili v prosinci

6.12. Milena Mičková
Žaneta Vařechová
16.12. Anna Drlíková
19.12. Zdeněk Rastislav

INFORMAČNÍ VZKAZY JEDNOTLIVCŮM NA KAŽDÝ DEN V ROCE

Tento program je určen pro lidi na jednotlivé dny celého roku, i když každá z těchto myšlenek může pomáhat kdykoliv to budeme během roku potřebovat.

PROSINEC

1. prosince

Jsi ochoten přijmout, že se dnes může stát cokoliv? Pokud však myslíme na hodnotné věci, stáváme se pomocníky k jejich budoucí realizaci.

2. prosince

Vždy je třeba průkopníků, kteří razí cesty k novému a hodnotnějšímu, co je pod zákony logiky a harmonie. Patříme k nim na některé z těchto cest? Pokud ne, nezdržujme ty, kteří těmito cestami jdou. Snažme se místo toho pochopit vývoj.

3. prosince

Uvědomme si, že jsme součástí celku lidské společnosti a že ani jeden člověk není stejný jako druhý. Každý má svůj úkol. Důležité je, abychom našli své místo a vydávali ze sebe to nejlepší.

4. prosince

Učme se vážit toho, co je nám dáno, pečujme o to, ať jsou to dary hmotné nebo duchovní. Až se je naučíme správně užívat, pak teprve můžeme dostat další. Dříve ne.

5. prosince

Moudrostí, vědomostmi a porozuměním se můžeme spojit s ostatními. Pokud se poctivě učíme rozumět a chápat sami sebe, pak se nám bude dařit porozumět i ostatním – a dávat vše do vztahu k zákonům.

6. prosince

Nedovolme intelektuální pýše ani svým předsudkům, aby nám zatarasili cestu k pravdě. Je nerozumné si myslet, že všechno víme. Pravé poznání se před námi bude odvíjet krůček po krůčku.

7. prosince

Nejsme-li v souladu s kosmickým řádem, přitahujeme k sobě disharmonii a rozpolcenost. Jakmile se dostaneme do harmonie a začneme se spojovat s ostatními v rovnováze láskou a porozuměním, pak nebudeme osaměle čníť jako kůl v plotě, ale splyneme s celkem a začneme být šťastni.

8. prosince

Zjistěme si, kolikrát za den si uvědomíme návaznost na řád a kosmické zákony. Pokusme se během dne při své práci kontrolovat si v myšlenkách, jestli to, co děláme, je pod zákony. Pokoušejme se o to každý den a zjišťujme si, nakolik daleko jsme svým myšlením a jednáním vzdáleni zákonům a jestli toužíme se jim přibližovat.

9. prosince

Pokud se pokusíme při probuzení napojit se nejdříve v tichu plně na zákony v nás, pak si během dne uvědomíme, kdy jsme se od nich odklonili.

10. prosince

Když jsme ve vnitřním napětí a nic se nám nedaří, nesvádějme to na okolí. Uvedme se místo toho do klidu a v uvolnění hledějme, kde jsme udělali chybu my sami. Když na ni přijdeme, zkontrolujme si svým svědomím, jestli naše analýza byla správná a pak můžeme chybu napravit v praxi.

11. prosince

Budeme-li všem lidem, které ve svém životě potkáváme, za něco vděčni - a to i za potrestání -, pak budeme mít v sobě klid a harmonii. Každému člověku můžeme být za něco vděčni, i když je to odhalení naší slabiny.

12. prosince

Životní lekce přicházejí znova a znova tak dlouho, dokud nepochopíme svou chybu a nenapравíme ji. Toto za nás jiný však udělat nemůže.

13. prosince

Ti lidé, kteří jdou správným příkladem, mají větší sílu pomáhat ostatním ke skutečným životním hodnotám. Kosmický řád vychází z jednoduchých základních pravd. Pokud se nám zdá život příliš komplikovaný, znamená to, že jsme sešli ze správné cesty. Nesmírně složitý kosmický řád má svůj základ v základních zákonech. Je to zákon rovnováhy a logických systémů, jinak řečeno zákon lásky, pravdy a spravedlnosti.

14. prosince

Každá zkušenost, i sebetěžší, je dána proto, aby nám pomohla v našem vývoji. Bez zkušeností nejsme schopni porozumět životu a stáli bychom mimo něj. Svou podstatu nosíme v sobě.

15. prosince

Každý máme v sobě „boží jiskru“, centrální dominantu, kterou jsme napojeni na kosmický program a zákony. Je třeba ji však nechat svítit a napojovat se na ni.

16. prosince

Proměňujeme se očišťováním své mysli. Pokud ale jen hovoříme o nejvyšších hodnotách a nežijeme podle nich, je to pokrytectví, na které doplatíme.

17. prosince

Každou činnost, kterou konáme, je třeba, abychom konali pro celou planetu, ne jen pro sebe osobně. Většinou však chceme jednat jen podle své představy, jak je nám to osobně příjemné. Životní zkoušky a vnitřní disharmonie však nakonec nutí člověka učit se pracovat pro dobro celku a snažit se cítit se jeho součástí.

18. prosince

Nedovolme starostem, aby nás spoutaly a zaslepily. Zeslabí nás a blokují nám vnímat znova a znova řád světa i krásy světa.

19. prosince

Jsme-li se sebou stále spokojeni, vede to nakonec ke stagnaci. Jsme však stále ve vývoji, proto musíme vidět i své nedostatky, a bychom byli motivováni postoupit ve vývoji dále. Vyvolá-li nám náš nedostatek bolest, je třeba se na něj zaměřit a odstranit ho co nejrychleji. Protahování je protahováním bolesti.

20. prosince

V dnešní době mnoho lidí potřebuje stále nějakou aktivitu často spojenou s hlukem. Jen v tichu se však můžeme otevřít hlasu svého svědomí. Být si tohoto plně vědom je v dnešní přeraktivizované době nezbytné. Kdo si tuto zákonitost nechce neuvědomit, doplatí na to.

21. prosince

Na správné cestě jsme tehdy, když ztratíme strach o sebe a s důvěrou se otevřeme zákonům života. Ať se stane cokoliv, ze stanoviska našeho vývoje je to k dobrému.

22. prosince

Všechno, co máme možnost dávat, dávejme a nic neskrývejme. Stejnou měrou budeme přijímat. Dávejme dobrovolně a na správném místě.

23. prosince

Dejme možnost svému organismu, aby zákony harmonie a logiky působily ve všech buňkách. Udržujme si tuto zákonitost, nakolik stačíme, jak v sobě, tak ve svém okolí.

24. prosince

Změny mohou přijít velmi prudce. Počítejme s tím, a bychom byli na ně připraveni. Budeme pak schopni je pochopit a prožít blízkost zákonů.

25. prosince

Když po tom toužíme a rozhodneme se pro to, máme možnost napojovat se na zákony čím dále tím pevněji.

26. prosince

Rovný rovného si hledá. Každý svými mozkovými resonancemi přitahujeme typy s podobnými motivačními programy. Pokud jsou tyto programy nelogické a negativní, je nezbytné změnit tyto programy u sebe a pak jít dobrým příkladem druhému.

27. prosince

Cítíme-li ve svém svědomí, abychom určitou věc udělali, že bude sloužit k dobru celku a my v tom máme svůj úkol, udělejme to, i když to není pro nás zrovna lehké. Při takové práci jsme pod zákonem a on nás povede.

28. prosince

Systém lidské společnosti je velmi složitý, ale všechny cesty vedou k zákonům logiky a harmonie. Čím blíže jsme na cestě k tomuto cíli, tím lépe dovedeme pochopit ostatní a jejich cesty, tím lépe s nimi dovedeme spolupracovat a tím více s nimi dovedeme vytvářet logických průniků. Čím vzdálenější jsme cíle, tím více budeme sami, ve vnitřním neklidu bez lásky a pochopení.

29. prosince

Informační pole logiky a harmonie zákonů existují pro každého. Je to ale otázka svobodného rozhodnutí, jestli se jim chceme otevřít.

30. prosince

Nejdříve musíme číst a učit se přemýšlet o řádu života a řádu života v lidském společenství. Má-li to však vše mít smysl, teorie nestačí, je třeba vše naplňovat skutkem.

31. prosince

Jestli jsme se rozhodli udělat krok dál ve svém vývoji, pak poděkujme za všechny lekce, které nám život uštědřil proto, abychom pochopili smysl svého života. Pokud jsme s minulostí již zpětnými vazbami vyrovnáni, nechme minulost za sebou a myslíme na úko-

ly budoucnosti. Budou krásnější než ty předcházející. Přijmeme vše s vděčností.

Rev. Mgr. Jarmila Plotěná

PROSBA

Život je dar a zázrak, Mistře náš,
to proto, že v lidském srdci přebýváš.

Dej, ať zde na světě nemají duše stání,
kéž jdou za Tebou bez ustání.

Kéž každá putuje za Tvým vábivým hlasem
a Tebe nachází nad prostorem a časem.

Oceán věčnosti tak nedostupný zdá se,
to – že již na Zemi má duše dorůst k spáse.

Na loďkách ctností k cíli jen zvolna duše spějí,
korábem lásky tam doplují nejrychleji.

Dej, ať nikoliv jak my bychom si přáli,
však podle vůle Tvé abychom Tě milovali.

Jen tehdy bytosti ve světě divů žijí,
když vůle nejvyšší a lidská je v harmonii.

K prosbě: „Buď vůle Tvá, je třeba přidávat:
k plnění vůle Své, rač lidem sílu dát!“

Pomoz nám, poutníkům, ať prosbami neplýtváme
a jedno raději, však vřelé přání máme:

„Touhu nám dej a tolik mocné síly,
abychom ve svých dnech se k Tobě navrátili.“

Když z lásky a oběti jsi stvořil tento svět,
slib, Nejvyšší, jsi dal: „Vše navrátí se zpět.“

Dopřej nám zhlédnout přes světské závoje a masky
nesmírné hlubiny Tvé dobroty a lásky.

Pro nekonečnou milost nejdeme k zavržení
a žádná bytost určena peklu není.

Vždyť vezme, poutníci, že peklo po smrti je pouhý klam a zdání,
jež hříchy na Zemi si chystáme je sami.

A pokušení, hřích – to sobectví je naše,
sami se poznejme, neviňme Satanáše.

Schopnosti jsi nám dal, dary a hřivny cenné,
pomoz, ať na Cestě je správně užijeme.

Vždyť dobré vlastnosti vedou nás k bráně snad,
dále už musíme je všechny odevzdat.

Dopřej, ať poznáme, že cokoliv člověk dává,
je obětí z darů Tvým, není to Oběť pravá.

Plamínek radosti, který jsi zapálil,
ať vznítí se žářem a dovede nás v Cíl.

Kdo učení touží správně pochopit,
vdechmem a výdechmem je denně musí žít.

Já malý prosební jsem pravdu v slova vložil,
Aby, kdo zralý je, ji pochopil a prožil.

Josef Adamec

SVÍTÁNÍ V TEMNOTĚ

Pozdní růže v zahradě odkvetly. Na lukách vymizela svěží ze-
leň. Poslední květy hřbitovních chryzantém sežehl mráz. Zbylé listí
ze stromů smetl vítr a holé větve, vyschlé jako ruce starce, tyčí se
vzhůru. Ranní mlhy napájejí ovzduší parami a svou temnou šedí
krátí světlo dne. Je světlo v přírodě jediné, které známe?

Pohleďme na sebe. Říkáme někdy o člověku, že „jen září“, při
tom myslíme především na jeho oči. Opravdu, z očí člověka září
slunce, obzvláště z dětských; tu jako by z neviditelných dálek pro-
nikalo k nám očima dítěte slunce a rozjasňovalo naši tvář, rozehří-
valo naše srdce. Obdivujeme se ranním červánkům neviditelného

slunce dětských očí. V přítomnosti dítěte je svět jasnější, laskavější.

Pohled mladého člověka je mnohem určitější, tak jako by již slunce vyšlo nad obzorem. Jeho ideály svítí mu jasně z očí, plnoucích nadšením, ale paprsek tohoto světla směřuje k zemi. Mladý člověk chce probádat tajemství života, chce změnit řád země.

Stupeň za stupněm mění se výraz oka. Jako jsou oči dítěte plné nebeského jasu, oči mladého člověka plné touhy a tvůrčí síly, tak oko člověka ve zralém věku plane jistotou a klidem. Teplo porozumění a dobroty září mu z očí, jeho pohled obdarovává, odpouští. Tu jako by vnitřní slunce dosáhlo v něm letní výše. Jeho bdící oko dává zrát plodům v duši jiných lidí. Ale jako mladému člověku hrozí nebezpečí, že žár vášní spálí jeho životní síly, tak často vnitřní slunce člověka v zralém věku, stojící nehybně na horizontu jeho duše, bezohledně zžihá zrající plody vnitřní lhostejnosti a sobeckým zájmem o vlastní blahobyť.

Ve stáří světlo očí člověka hasne. Jejich světelný paprsek unaveně mizí do dálky. Zdá se, jako by slunce ducha zapadalo. Avšak zapadá-li zevní slunce, v tutéž dobu zase na druhé straně světa vychází. A je-li naše pozemské oko sluneční podstaty, pak i když se v umírání zavře, zazáří světlo jeho vnitřního slunce v jiném bytí.

S proměnou zevního slunce v rytmu roku prožívá svou proměnu i příroda. Rostliny klíčí, rostou, kvetou, zrají a vadnou. I svět zvířat je včleněn do rytmu slunce. Na konci léta umlká ptačí zpěv a s nastávajícím podzimem ukládají se některá zvířata k zimnímu spánku. Jenom člověk se stále víc a více osvobozuje z vlivu slunce. Je dokonce schopen změnit si noc v den a pracovat v zimě jako v létě. Ani jeho rození na zemi není omezeno na určitou roční dobu. Ale co jej osvobozuje z nadvlády pozemského slunce? Je to slunce jeho Já, které postupem lidského vývoje vzrůstá a nabývá moci. Mohli bychom se tázat: Jsou si tato dvě slunce navzájem cizí? Nebo snad přece někde splývají ve společném působení? Náboženské dějiny lidstva ukazují, že síla světla těchto obou sluncí je téhož původu. Předkřesťanští národové vzhlíželi v hluboké úctě k dárci světla. Peršané uctívali v Ormuzdovi slunečního hrdinu, který přemohl knížete noci. Egypťané vzývali Osirida, jehož zřeli jako slunce o půlnoci. Římané v Mithrově bohoslužbě obětovali

slunečnímu bohu. A nejvyšším Bohem všem národům světa byl ten, jenž daroval světu světlo.

Tento Prapůvod světla, toto Světlo světa, sestoupilo do zemské sféry. Z očí betlémského dítěte zářilo do temnoty země, a vnímavé, přemítavé duše mohly je nejen vidět, nýbrž i v sobě prožít. Našemu poznávajícímu vědomí zjevuje se tu vnitřní zákonitost. V zevním chladu a temnotě země může v nitru člověka vzejít zářící slunce duchovní. Člověk zůstává vpravdě člověkem, zachová-li si sluneční zář oka. Únava, strach, zloba zírá z jeho duše, není-li naplněna Světlem, není-li proniknuta Tím, jenž o sobě pravil: „Já jsem světlo světa“. Kristus je zdrojem světla slunce i záře lidského oka. Kristus je světlo v temnotách země i duše. Toužíme-li, aby naše srdce bylo naplněno Jeho bytostí, můžeme růst Jeho světla prožít i v nejtemnější roční době.

Josef Adamec byl farářem Obce křesťanů

Rev. Mgr. Jarmila Plotěná

POUTNÍK A MĚSÍC

***„Takový, člověče, los Ti byl dán,
abys rychleji ke Světlu šel
a vyhnul se tmám.“***

... „A proč se měsíc směje? To, že noc temnotou je a cestou beznaděje?

Však měsíc jak Světloňoš, který však nezradil,
v té noci temnosti nám připomíná cíl.

U nás je měsíc „ten“, však pravda je, že Luna
v jazycích národů ženu připomíná.

Nejprve srpeček z temností se noří,
je malou dívčinkou, která se teprve tvoří.

Pak přibude z ní půl a je z ní dívka čistá,
která se na život teprve strojí, chystá.
A pak je matičkou, to úplněk je zcela,
ta slouží světlem svým, na sebe zapomněla.“
„Čas však se nachýlil a zase budu malá,
proč bych se na lidi v úplňku nezasmála.“

A tak, když poutník jde a černé nebe zeje,
Úsměv měsíce ho vždycky rozehřeje.

Rev. Mgr. Jarmila Plotěná

PODZIM

*Napni už struny, podzime,
svou loutnu rozezpívej,
průhledy dálných obzorů
modře nám otevírej,
vždyť nikdy klenba prostoru
se nepne do té výše,
jako když šalmaj jeseně
zazní mírně a tiše.*

*I kdyby celou paletu
malíř namíchal si,
ani střípek ani stín
nezachytí z tvé krásy.*

*Harmonie tvých snivých cest
a sluncem pozalité
paseky, divná zákoutí,
byliny v trávě skryté,
to všechno zpívá
o kouzlu a čaromoci zrání,
o posvátném ohni*

tajemství růstu i umírání.

*Vestálky našich podzimů
rok za rokem se mění,
však jejich oheň zůstává
a jiný plamen není.*

Dan Novotný

POHODA DUŠE

„Tak jsem ti byl na té Zemi“, prohlásil jeden, „ale řeknu vám: už tam asi nepůjdu. O co všechno jsem se musel starat, furt někde něco skřípalo...nechápu ty, co tam chodí furt a furt.“

„Ale ty tomu nerozumíš!“ oponoval druhý. „Země – to je pro fajňšmekry! Ty výzvy, které se ti objeví, musíš nějak reflektovat! Systém se ti zas tak moc nepřizpůsobuje – jako třeba na Gleebu – musíš přemýšlet...a cítit...a potom – potom se dostaneš do úrovní, o kterých nemáš ani tušení...“

„Ale já tam byl,“ ozval se třetí, „asi deset životů...nebylo to tam ani tak hrozný, jak tady zaznělo, ani tak super, jak říkáš ty...prostě Jaxxon říznotej Orionem, s trochou originálních drobností – jsem zvědavej, kdo je designoval, nebyly tak špatný – ale znám lepší – teď jsem byl dvacet životů na StanShn a tam je to, pane něco...A co teď budete dělat?“

„No...určitě nejméně deset cyklů si dám od inkarnací pohov – nic se nemá přehánět...budu si číst v akaše a pak asi zkusím tvořit nějaké struktury – to mě vždycky bavilo.“

„Já si asi spravím chuť po tom posledním životě a hupsnu hned na další...Třeba na Japur...nastavím si vlastnosti zas malinko jinak ...tentokrát se budu chtít o něco víc učit. Ono je to úplně něco jiného, než se učit tady nahoře...“

„No jo...ale teprve tady, z retrospektivy, si uvědomíš, jaký to tam vlastně bylo úžasný...“

„To jo. Svatá pravda. Tak ahoj.“

Věra Sedláčková

CHRÁM TICHÁ

Za třpytu tetelících se hvězd
před svítáním
chodívám do Chrámu ticha.
Modlitbu na rtech
a spánku se bráním,
slyším, jak Země dýchá,
poddajná, vlahá, spící.
V chrámovém výklenku
zažehnu svíci,
pak prosba splyne ze rtů mých
za všechny,
co náruč zemská tady nosí.
Ač zdraví jsme a bohatí
a nebo nuzní, bez oděvu, bosí,
tak v očích Jediného
jsme jeden jako druhý
Tisíce omylů a křivd se dopouštíme,
jen málokdy splácíme dluhy
lásky a potřebného soucitu.
Srdce své v pokání otvírám
v chrámovém pološeru,
za svitu bledého plamene
o milost prosím
a chválu vzhůru k nebi posílám.
A potom stává se, že tóny andělskými
se plní duše má i svatý, tichý chrám.

ANDĚLSKÁ

*Možná se mýlím.....
Občas zdá se mi,
že andělé jsou s námi
tady na Zemi,
,jenom tak nenápadně
se tu prochází.*

*Před spaním šeptají nám
krásná slova
a také pomáhají
z nesnází,
jestli osud příliš
nás svírá.*

*Na perutích nás nesou,
když chybí nám víra,
svět zdá se být černým,
jak ponurá noc,
když strach nás tísní
a duše naše prosí o pomoc.*

*Vnímám je, jejich přítomnost
v ulicích mého města.
Ať už jsem sama
či v davu, ,jedna ze sta,
vždycky se pokoj
v srdci mém mi rozhostí.*

*Jenom tak nenápadně
se tu prochází.
A voní láskou Boží,
Jeho blízkostí.*

FAUST A MEFISTO

Středa 16,45 hod. K budově na ul. Staňkova č.18a spěchá skupina nedočkavců, v ústrety jim svítí jasně červené světlo digitálního měření pozemského času. Netuší, že ve 3. poschodí je sál naplněn tak, že je vše obsazeno, podél stěn namačkáno, skupina je i v předsálí. Do předsálí se však již nevejdou – zůstávají na schodech a jediné, co mohou, je přečíst si krasopisně napsaný název přednášky Mgr. J. Plotěné – *M E F I S T O*.

V 17,00 hod. se za jejími zády objevuje postava vyšší než ostatní, oblečená v černé kalhoty, černé boty, bílé vlasy kontrastují s dlouhým sakem šedavé barvy. Luxusní vázanka hraje slunečním spektrem barev a má velmi moderní uzel.

„Současná věda bohužel nemá přímé důkazy k dispozici o tom, že představitelé jiných civilizací někdy navštívili naši modrou planetu Zemi. Ale desítky pověstí, pohádek a legend uchovávají v zašifrované a mnohdy i pokroucené podobě vzpomínky na setkání s hosty z planet jiných hvězd. Očistíme-li pozorně tyto vzpomínky od různých příkras a správně je rozšifrujeme, přesvědčíme se, že lidstvo během své velmi krátké existence – z kosmického hlediska – se už nejednou stalo objektem pozorného zkoumání rozumných bytostí z jiných světů.

Chtěl bych jako příklad podrobit zkoumání jednu z nejzajímavějších a nejrozšířenějších legend – legendu o doktoru Faustovi. Není pochyb, že tato legenda má historický základ. Při běžném seznámení se s legendou, která byla vydána poprvé v roce 1587, i s jejími rozličnými variantami, bije do očí jeden pozoruhodný fakt.

Proč se MEFISTO tak hluboce zajímal o přestárlého Fausta? Jak je známo, od prvního dne své existence církev tvrdila, že lidstvo se utápí v hříších. Nemůžeme dnes přesně říci, jaký poměr mezi množstvím hříšníků a množstvím spravedlivých církví, stačil k tomu, aby prohlásila, že lidstvo je jako celek hříšné. Připustíme,

že ve Faustových dobách počet hříšníků ke spravedlivým podle názoru církve byl 100:1, a vezmeme-li přitom v úvahu pro středověk charakteristické vysoké procento úmrtnosti, pak bude každému jasné, že peklo nijak nedostatkem hříšníků netrpělo. Z toho vyplývá, že pro Lucifera nemohla mít otázka, zda bude v pekle o jednu duši míň či víc, principiální význam.

Proč musel MEFISTO vynakládat v pravém smyslu tohoto slova pekelné úsilí, aby získal duši nějakého doktora?

Vzpomeňte, co všechno MEFISTO nabízí za Faustův podpis: znalosti, peníze, slávu, mládí a nakonec moc. Vždyť MEFISTO se stal sluhou a dokonce otrokem Fausta, když s ním uzavřel dohodu. Proč to všechno? Co to znamená?

Čím byl podle Vás MEFISTO? Čertem s vysokým postavením v pekelné říši? Osobním vyslancem Lucifera? Nebo samotným Luciferem? Mefisto nebyl v obvyklém slova smyslu čertem. Čím byl?

Přišel z jiné planety, byl představitelem neobyčejně rozvinuté civilizace. Z hlediska této hypotézy rozebrat popsané události v legendě a bude Vám všechno jasné a pochopitelné.

Proč přiletěl MEFISTO? Ze stejného důvodu, proč chceme na sousední planety letět my!!!

Úkolem MEFISTA bylo zjistit:

a/ zda je na této planetě (Zemi) život

b/ zda na této planetě (Zemi) někdy se objeví takzvané rozumné bytosti

C/ na jaké úrovni je v současné době rozumná civilizace

Rev. Mgr. Jarmila Plotěná

PEGÁSEK

*Jak jsme jindy činívali,
na Pegáska nasedali,
scházíme se zase
v předvánočním čase,
abychom si vyměnili
dary naší inspirace
a to v kruhu kolem svíce,
tento advent nechce více.*

**Pegásek při svíčkách se sejde v pátek 2.12.2011 v 17,00 hod.
Srdečně zveme.**

PROGRAM NA MĚSÍC PROSINEC 2017

Shromáždění se konají na ul. Staňkova 18a, Brno, budova OSC a.s.,
3. patro. Doprava: tramvaj číslo 1 a 6 - zastávka Hrnčířská

Středy 17 – 19 hod.:

- 7.12.: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: **SLUNEČNICE - ZDRAVOTNÍ
CVIČENÍ A MEDITACE**
- 14.12.: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: **SLUNEČNICE - ZDRAVOTNÍ
CVIČENÍ A MEDITACE**
- 21.12.: **CO SI PŘEDSTAVUJETE POD POJMEM OPRAVDOVÁ
LÁSKA- diskuse**

Pátky 17 – 19 hod.:

- 2.12.: **PEGÁSEK U SVÍCE – autorské čtení**
- 9.12.: Otmar Habrle: **NÁBOŽENSTVÍ A REÁLIE JAPONSKA**
- 16.12.: Doc. Otto Hauck:
ČLOVĚK V ZRCADLE DUCHOVNÍCH HODIN
- 23.12.: **SETKÁNÍ PŘED ŠTĚDRÝM VEČEREM**

Čtvrtek 18,30 hod.:

- 8.12.: Auzier Cosenza z Brazílie : **ELEGIE VÁNOC** (přednes česky)
Setkání skupiny **ALLAN KARDEC**

Děkujeme všem dárcům za finanční příspěvky na našich akcích.

Obec unitářů v Brně vydává měsíčník „Poutník“ obsahující původní články členů a přátel Unitárie, články z historie unitářství, poezii, aktuality i zábavu.

E-mailová adresa: unitaria.brno@seznam.cz. Viz též www.unitaria.cz .

Pokud si přejete tento program nebo časopis „Poutník“ dostávat e-mailem, sdělte vaši e-mailovou adresu v kanceláři Obce unitářů v Brně.

Redakční rada: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná, Mgr. Daniel Novotný,
ing. Marie Vohlídalová